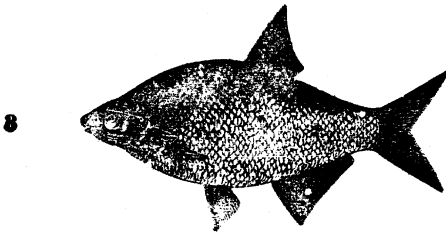

Fem utsökt vackra och

Nya Visor

Pris: 12 öre.

Parti från Vis- och Småskriftförlaget, Stockholm, Karlberg.

Nr. 33.

Innehåll

Gumman Winter.

Tiggarevisan.

Sjömannens möte med Negrinnan

Murareflickan, som utgaf sig vara
symamsell.

Gammal vals. *Kom, sköna flicka, vals med.*

Gumman Vinter.

Melodi: Gubben Sommar.

Plats, go' herrar, plats nu börjar balen!
 Se brylån, så ståtlig och förnäm,
 Sätt den här på golvet midt i salen,
 Vid vår centrum i vår societet.
 Vid dess sken vår värld skall lysas opp,
 Hvarje dam, hvarje dam, blir en himlakropp.

Hemten hit planeterna ur köket:
 Köksan, Carin, Lotten och Mamsell;
 Madam Vinter, hon det gamla spöket,
 Hon vill afven lycklig bli i qväll,
 Och lilla Ulla, hon är alla redan här,
 Och jag sjelf, och jag sjelf, nästan litet kär

Se, för necken, börjas ändtligt akten,
 Hurra Gubbar, hvar och en tar sin
 Lotta skriker genast efter vatten;
 Intet krus mamsell, skall ändå in.
 Englagoda, rara, sockersöta ni,
 Stig nu på, stig nu på, det är bara vi

Kors för tusan, Lotta tappar kjolen,
 Utaf den fins linningen blott kvar.
 Nu det dager blir, nu skiner solen,
 Ulla lik sig uti alla da'r,
 Carins ögon, det är allt hvad hon har kvar,
 Spruta eld, spruta eld, som i forna da'r.

Kors för decken se på madam Vinter,
 gumman snafvar, hon kan inte stå;
 Hit med vatten, o, jag tror hon slinter,
 O, hvad mer, hon vill ju ha brylä.
 Det var rätt madam, stå på sig och drick mer;
 Sätt sig ner, sätt sig ner, hos sin kavaljer.

Högre spelmän, stryk mans på fiolen
 Alla fyra, annars hörs det ej.
 Spela upp en gammal smålands-ola,

Stå ej der och bara svara nej;
 Vet, fast göken gal en liten tid ännu,
 skriker sen, skriker sen ugglan titt hu ha.

Golfvet knarrar, dammet står i taket,
 Köksan snafvar, disken föll omkull;
 Glas och muggar krossades i brakket,
 Värden skriker nu så ondskefull;
 Glas och muggar anse kyparn kunna gå,
 Netto till, netto till en och trettiotvå.

Madam Vinter hon vet hvem som gjorde't,
 Jo en köksbjörn, med sitt tillbehör,
 Hon och doktorn ligger under bordet,
 Nå hvar är vår stadige kassör?
 Jo den stackarn kröker ryggen uti vrån,
 Nu rå tar nu så tar, drån igen sitt lån,

Och hon som med sin gloria mundi,
 Knappast född när lyckan lagd på bår,
 Lycklig den som får en liten blund i
 Trötta ögat huru än det går.
 Ställer jag till bal en annan gång så vet,
 Att då blir, att då blir en annan societet.

Tiggarevisan

(Mel: «Lik en Afrodit inbäddad mellan dunen» etc.)

«Skänk en slant åt gubben, nådigaste herrel
 Hustrun min är sjuk och åtta barn jag har;
 Lam är jag i högra sidan ock dess värre;
 Skänk en slant åt gubben, som är blott och bark
 «Skäms att tiggas!» röt han och gick mig förbi.
 «Skäms? — då hela världen är ett tiggeril

Menskligheten tigger utaf Himlasonen
 Nåd och salighet, då den är kvalens rof;
 Jorden tigger ljus af solen och af månen,

Regn och snö ge molnen efter husbehof . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Ja man tiggeri i hvarje vrå skall finna —
 Fattigdirektören bor i himmelen.
 Alskarn tigger kärlek af sin själs gudinna,
 Trohet tigger hon af honom straxt igen . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Grefvar och baroner af den nobla racen
 Tigga om en titel klingande och grann;
 Rika patron Smörludd tigger, han, om — vassa;
 Och om lönförhöjning hvarje embetsman . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Krämarn tigger kunder ständigt för butiken;
 Skalden tigger ju om lagar, gunst och lof;
 Skepparn tigger vind för skutan uti viken;
 Presten tigger med sin påskbok och sin häf . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Ja, gunås, det tiggs på alla håll och kanter;
 Krigarn tigger ära för sitt öfverdåd;
 Tidningsskrifvarn tigger nu om prenumeranter;
 Skådespelaren hos publiken om applåd . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

Tiggeri't är stort i världens alla länder,
 Från den lägsta koja till den högsta tron;
 Sjelriva kungen tigger utaf Rikets Ständer,
 Och ur folkets fickor ta's en million . . .
 Och då skulle jag, som står på nödens brant,
 Skämmas för att tigga utaf Er en slant?

**En alldeles ny Sjömans-visa,
om sjömannen och negrinnan.**

Mel. Gubben Noack. Vi prisa högljudt gamla testa

Som sjöman har jag seglat werlden wida kring
Och skådat ganska många underliga ting,
Bland annat låt mig se, i Kina drack jag the
Och brorskål med de lustige Kineserne.
För hi och ho sjung hej;:
Ja brorskål drack jag med Kineserne.

I Spanien jag mumsat mången apelsin
Och spolat ner den sedan med det bästa win
Och i Amerika, ja der war riktigt bra,
För i det landet friar alltid flickorna.
För hi och ho sjung hej;:
För i det landet friar alltid flickorna

Jag kunde spinna många långa garn för er,
Men denna gång jag eder blott till bästa ger
Allt om den händelsen, som i Ostindien
En gång har händt er mjuka tjenare och wän.
För hi och ho sjung hej;:
En gång har händt er mjuka tjenare och wän.

På äfwenlyr jag jemt och ständigt ute war
Och uti minnet har jag ännu i förwar
Rätt månget äfwenlyr, ty liksom hufwudyr
På landbacken för kärt hwarenda sjöman styr.
För hi och ho sjung hej;:
På landbacken för kärt hwarenda sjöman styr.

En kwall jag kryssade på gatorna omkring
Och gick och tänkte på, — ja just på ingenting.

Jag höll väl kurs en kvart, men wet ej riktigt vart,
Ty kvällen war så mörk som en Egyptisk natt.
För hi och ho sjung hej,,:
Ty kvällen war så mörk som en Egyptisk natt.

Då törnade jag mot en kwinlig wareise,
Och jag, som ej i mörkret riktigt kunde se
Hwad flagg hon förde, jag som är för flickor swag
Jag trodde hon war wacker som en ljusan dag,
För hi och ho sjung hej,,:
Jag trodde hon war wacker som en ljusan dag.

Men när wi hade kommit in uti ett rum
Och ljusen blifwit tända, jo då stod jag stum,
Ty swart som sot och bläck, stod en negrinna täck,
Och wisade mig tänderna så morskt och käck,
För hi och ho sjung hej,,:
Och wisade mig tänderna så morskt och käck.

Men jag som icke annars brukar blif wa bang
Lad fötterna på ryggen bums och hastigt sprang
Erån denna wäna mö, så att jag kunnat dö;
Jag gaf min icke tid ens till att ta adjö.
För hi och ho sjung hej, ,:
Jag gaf mig icke tid, ens till att ta adjö.

Nej tacka wet jag våra svenska flickor då,
Med röda kinder och med ögon himmelsblå,
Ej mot en skeppslast rull med swartingar af gulk
Jag byter bort en enda nordisk mö så huld.
För hi och ho sjung hej, ,:
Jag byter bort en enda nordisk mö så huld.
E. J. M.

Murarefflickan, som utgaf sig vara symamsell.

Uti Frisens park, som många andra,
Gick jag att förströelse mig få.
Bäst jag der bland menskohopen vandra,
Jag en näpen tärna hitta på,
Klädd i sommarhatt med blommor och med flor,
Och chinjong och chinjong, som en brödkorg stor.

«Fröken! si god dag, får jag er föra,
Uti nästa polka eller vals
Och jag lofvar eder ej förföra.»
Sen min arm jag slog kring hennes hals.
Och hon svettas blank i syn som en kastrull
Ett tu tre — ett tu tre: lågo vi omkull.

Jag besinnar mig och modet fattar,
Tog min dam och fæde Jerifrån,
Folket kring oss hurrar biott och skrattar,
Men vi drog oss bort från deras hän
Till Tivoli vi gick att åka karusell,
Vi bar af — vi bar af, jag och min mamsell.

Se'n jag frågade min snälla flicka,
Om hon tjenar eller ensam hyr,
«Nej jag går och lär mig täcken sticka,
Och kalsonger till butik jag syr.»
Se'n arm i arm vi gick, till hennes hem det bar,
I Blecktornsgränd — i Blecktornsgränd fick jag
stanna kvar.

Se'n hvar Söndag, vi uti det gröna,
Träffades och svuro evig tro.
Och jag lofvade min enda sköna
Att till nästa hösten sätta bo.
Se'n hon var så glad och kärleksfull mot mig,
Att jag blef — att jag blef, kär så innerlig.

Jag en måndag var på Lad'gårdslandet,
Efter söndagsfyllan något sjuk,
Såg min sköna, gissa den som kan det
På en ställning gå och bära bruk,

Uti bröstet då, mitt hjerta våldsamt slog
 Och jag sprang — och jag sprang strax till
 närmsta krog.

In på qvällen jag till flickan stiger,
 Snygg och städad framför mig hon står.
 Jag var vred och upprörd, men jag tiger
 Hon sin arm kring lifvet på mig slår.
 Jag frågte henne då, om det trådrullar var,
 Som på ok — som på ok till murarne hon bar.

Jag begynte nu att läsa lagen.
 Hur så grundligt mig hon lurat har.
 Utaf ånger flickan då blef slagen,
 Jag försvann så fort som möjligt var.
 Då jag på gatan kom, och der till fönstret ser,
 En näsa lång — en näsa lång hennes mor mig ger.

Kom och köp en visa mina vänner
 Den är glad, men sann den är också,
 Kanske att ni murarflickan känner,
 Ty hon är ej svår att hitta på.
 Visan den är bra, att varna er person,
 Att bli kär — att bli kär i qvinlig «bråkpatron»

Gammal- Vals.

Kom sköna flicka, valsa med mig,
 Valsa med mig ::
 Troheten skall du finna hos mig,
 Finna hos mig.

Midt uti dansen gif mig en kyss,
 Gif mig en kyss. ::
 O! hvilken sällhet gaf du mig nys,
 Gaf du mig nys.

Du ger blott en, men jag ger då två,
 Jag ger då två. ::
 Så bör då dansen alltid få gå, Alltid få gå